

Cuprins

<i>Prefață. „Ordinea în trupele de tancuri...” (Mihail Geller)</i>	7
<i>Prefață la prima ediție în limba rusă (Victor Suvorov)</i>	13
<i>Abrevieri</i>	17
Cum am devenit eliberator	19

PARTEA ÎNTÂI

Carcera	31
Întoarcerea din comunism	49
Riscul	69
Întotdeauna gata!	76
Operațiunea „Nipru”	85
Operațiunea „Podul”	111

PARTEA A DOUA

Divizia de instrucție	123
Meșterul	126
Mișa	135
Calea spre comandant suprem	139
Noi tendințe	148
Fermitatea	151
Calea lui Durov	154
Viața lui Golovastov	166
SK	177
„Bombardierul din cărămizi”	184

PARTEA A TREIA

Pregătirea	197
Eliberatorii	211
La ultima frontieră	223
Dungile albe.	228
Invazia	232
Bancherul	236
Contrarevoluția	261
„Poliot”	266
Rămas-bun, eliberatori!	271
Plai natal	276
Încheiere.	281

VICTOR SUVOROV (Vladimir Bogdanovici Rezun), fost ofițer al Direcției Generale de Informații a Ministerului Apărării din Uniunea Sovietică, a defectat în 1978 și s-a stabilit în Marea Britanie, unde a lucrat ca analist de informații. Alte volume traduse la Editura Polirom: *Spărgătorul de gheață. Cine a declanșat al Doilea Război Mondial?* (2010), *Ultima republică* (vol. I: *De ce a pierdut Uniunea Sovietică al Doilea Război Mondial?*, 1997, 2010; vol. II: *Cauza sfântă*, 2011; vol. III: *Dezastrul*, 2011), *Ziua M. Când a început al Doilea Război Mondial?* (1998, 2011), *Epurarea. De ce a decapitat Stalin armata?* (2000, 2011), *Acvariul. Cariera și defecțiunea unui spion sovietic* (2011), *Speșnaz. Istoria secretă a Forțelor Speciale Sovietice* (2011), *O să vă îngropăm! Cronica mărețului deceniu* (2012), *Sinuciderea. De ce a atacat Hitler Uniunea Sovietică?* (2012), *Umbra victoriei* (2013).

Viktor Suvorov, *Освободитель*

© Viktor Suvorov, 1986

© 2013 by Editura POLIROM, pentru ediția în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: Primăvara de la Praga, 1968, Piața Venceslas (detaliu)

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

SUVOROV, VIKTOR

Eliberatorul / Victor Suvorov; trad. de Radu Părpăuță. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3541-2

ISBN ePub: 978-973-46-3774-4

ISBN PDF: 978-973-46-3775-1

I. Părpăuță, Radu (trad.)

821.161.1-94=135.1

94(47)(0:82-94)

Printed in ROMANIA

VICTOR

SUVOROV
ELIBERATORUL

Traducere de Radu Părpăuță

POLIROM
2013

Eu stăteam la distanță, urmărind acțiunile loctiitorului meu. În a treia zi a serviciului meu în funcția de comandant al unui pluton de instrucție am înțeles încă o lege a diviziei de instrucție: nu-l împiedica pe sergent să lucreze, altminteri va trebui să lucrezi tu însuși.

Iar sergentul-major, așteptând zece secunde, ca să sublinieze gravitatea situației, comandă răspicat:

— Pluton, ascultă comanda la mine! Soldatul Ravdulin a întârziat în formație treisprezece secunde, fiindcă s-a aflat la bufet!

Fiecare soldat de la divizia de instrucție are zilnic douăzeci de minute timp liber, după prânz, și zece minute seara. După ce scapă de la masa de prânz, soldatul flămând aleargă la bufet, unde este o singură vânzătoare îngălată. Regimentul are 1.500 de soldați, iar o bună parte dintre aceștia, care sunt cei mai flămânzi, încearcă să răzbată la teighea. Majoritatea dintre ei, îngrămădindu-se la bufet, nu au posibilitatea nici să ajungă la teighea, nici să se smulgă înapoi. Pentru întârzierea la formație sunt pedepsiți crunt, dar numărul celor care vor să ajungă la teighea nu se micșorează. Se pune întrebarea: de unde au soldații bani, dacă primesc 3 (trei) ruble și 80 de copeici pe lună? Iată de unde: soldatul încearcă de două-trei ori pe lună să ajungă la teighea și nu reușește. Iată cum face economie!

Acum toate cele 40 de plutoane de instrucție sunt aliniate în curtea orașelului militar gata să treacă la curățarea armamentului. Nu se văd ofițeri, iar sergenții, fiecare în felul său, îi „corijează” pe cei care încalcă regulamentul. Care „drepti-culcat”, care cine mai știe cum. Unii au născocit și procedee mai ingenioase de „corijare”. Un pluton, de exemplu, se antrenează mergând târâș printr-un câmp de mine. În locul câmpului de mine se folosește curtea gospodăriei regimentului mânjită cu rahat de porc.

Loctiitorul meu, sergentul-major cu trese late, a decis azi să se limiteze doar la cel care a încălcat regulamentul la bufet: trebuia ca acesta să vomite în public ceea ce a mâncat la bufet – sau, mai bine zis, ceea ce a intenționat să mănânce. Adeseori, la diviziile de instrucție, vomitatul alimentelor ingerate poartă denumirea „științifică” de „extracție”, prin analogie cu aruncarea energetică a tubului din camera încărcătorului tunului. Acest termen este folosit de sergenți și în legătură cu ei, de exemplu după o băută de pomină: „Toată noaptea m-au chinuit niște «extracții» de groază”.

Spre deosebire de „extracțiile” involuntare ale sergenților, soldățelul tuns zero trebuia să le execute la comandă, dar nu a executat așa cum trebuie. De aceea urmează comanda:

— Grupa a doua! Aplecat! Pune două degete în gură!

Cu dușmănie și speranță, grupa întâi și grupa a treia își așteaptă soarta. „Toți pentru unul, unul pentru toți” – acesta este principiul de bază al educației.

— De la dreapta!... Câte unul!... BORĂȘTE!!!

Zvârcolindu-se în spasme și tremurături, grupa execută ordinul, golind stomacurile într-un termen acceptabil.

Soldat Ravidulin, înapoi în formație!

Sergentul-major se întoarce ca să găsească, chipurile, un loc unde să desfășoare plutonul pentru curățarea armamentului. În acest moment, Ravidulin primește două lovituri crâncene în stomac din partea tovarășilor săi tunși zero. Cu un geamăt prelung, dar reținut, acesta se îndoiaie din mijloc și se prăbușește în noroi.

În diviziile de instrucție, sergenții și ofițerii nu-i bat niciodată pe soldați. Și aceasta este o lege de fier.

Meșterul

*Divizia 287 Infanterie Motorizată (Instrucție)
Novograd-Volînski, de două ori decorată cu „Steagul Roșu”,
cu ordinele „Suvorov”, „Kutuzov” și „Bogdan Hmelnițki”
Ucraina*

Pe arestat l-au adus la regiment și l-au închis în izolatorul din încăperea de pază. Posac, acesta ședea într-un colț, privind drept în pământ. Sergentul a fost arestat la Omsk, la 4.000 de kilometri de unitatea lui de bază.

A venit un anchetator militar. A început cercetarea. Cum, pentru ce...? Chestiunea e serioasă. Și totul depinde de comandament: din ce punct de vedere va aborda cele petrecute și cum va trata abaterea în cauză. Dacă aceasta se va numi *lipsă fără învoire*, sergentul va primi cel mult 15 zile de arest; dacă cele întâmplate se vor numi *dezertare*, atunci cel puțin 15 ani.

Dacă sergentul ar fi fost prins pe teritoriul regiunii sale militare, chestiunea, firește, ar fi fost mușamalizată, fiindcă între regiuni se desfășoară întrecerea socialistă: cine are mai puține infracțiuni și încălcări de regulament. Dar cum a fost prins în altă regiune și, prin urmare, a fost informată Moscova, conducerea se va strădui din răsuferință să-și arate hotărârea de a stârpi din rădăcină toate încălcările legii. Dar și aici apare din nou o contradicție: dacă este dezertare, atunci de ce nu s-a raportat la Moscova cu șase zile în urmă, când a dispărut sergentul?

Pentru toți șefii direcți ai sergentului, de la comandantul de pluton și până la comandantul de regiune, se anunța o perioadă foarte neplăcută.

Numele sergentului era Zumarov, iar comandantul lui de pluton eram eu. De aceea am fost primul chemat la anchetator.

— Este sergentul dumneavoastră?

— Al meu, tovarășe locotenent-colonel.

— Cât timp ați făcut serviciul cu el?

— Opt luni, tovarășe locotenent-colonel. A fost cursant la plutonul-școală pe care îl comand, iar apoi, după primirea gradului, a rămas la pluton comandant al grupei a doua.

— Ce puteți spune despre el?

— Tovarășe locotenent-colonel, nu l-am văzut niciodată în viața mea.

Se vede că anchetatorul era intrat de mult în aspra realitate militară, iar declarația mea nu-i produce nici o impresie deosebită.

— Meșter? se interesă el și atât.

— Exact, meșter, am confirmat eu.

Cu aceasta interogatoriul s-a încheiat. După mine, pe rând, au fost chemați comandantul de companie, locțiitorul politic al batalionului și, în fine, comandantul de batalion. Nici discuția cu ei nu a durat mai mult de un minut. Nici unul dintre ei nu l-a văzut vreodată pe sergent la ochi.

Dacă tot avutul țării se naționalizează, adică se subordonează statului, atunci tendința naturală a fiecărui om de a se ridica, de a avansa, de a-și îmbunătăți propria situație poate fi înfăptuită numai în cadrul aparatului de stat, căruia, apropo, îi trebuie mulți (deosebit de mulți) funcționari profesioniști, adică executanți sânguincioși cu studii superioare.

Orice diplomă de absolvire a unei instituții de învățământ superior deschide drumul către orice domeniu: în partid, în sindicate, în comsomol, în KGB, în sport, în literatură și artă, în industrie, în agricultură, în transport – într-un cuvânt, pretutindeni. De aceea, în orice societate socialistă se observă următorul paradox: nimeni nu tinde să-și facă o profesie, toți caută să obțină o diplomă, indiferent care. Desigur, sunt mai

bune cele cu înclinație spre științele sociale, nu cele exacte. Primele sunt mai simple și mai folositoare în viață, căci pentru o carieră principalul este „să înveți să dai din gură”.

Și de aceea, fiindcă toți laolaltă s-au repezit la filosofie (marxist-leninistă) și la istorie (a partidului), aproape că nu mai sunt oameni care știu să facă ceva cu mâinile, iar nu cu limba. Astfel de oameni valorează cât greutatea lor în aur. Uitați-vă numai cum trăiesc acum mecanicii auto, instalatorii, zugravii, rașchetatorii de parchet etc. (Firește, mă gândesc la cei care lucrează în timpul lor liber. Dar care dintre ei nu lucrează în timpul liber?) Mă grăbesc să menționez: nu sunt împotriva lor. Sunt împotriva filosofilor și a Unicei lor Concepții Adevărate.

În Armata Sovietică oamenii care știu să facă ceva sunt la mare căutare, căci sistemul de control și apreciere al subunităților, unităților și al marilor unități este clădit în așa fel încât nu te poți descurca fără meșteri.

Judecați și singuri. Orice comisie care vine la regiment, cu ce începe verificarea, ce o interesează? În primul rând pregătirea ideologică a trupelor. Sunt credincioase partidului sau a început descompunerea lor morală? Cum verifici dacă propaganda burgheză, maoistă, revanșardă, naționalistă, sionistă și altele asemenea îl influențează sau nu pe ostașul sovietic? Foarte simplu. Mai întâi trebuie să examinezi tot orașelul militar: este plin cu portretele conducătorilor de partid și de stat, sunt destule pancarde, lozinci și altele, care țin de agitația vizuală, cum sunt angajate cluburile, camera gloriei militare, cum este aranjată în fiecare companie camera leninistă, cum se editează în fiecare companie gazeta de perete și gazeta satirică, iar în fiecare pluton „lista acțiunilor de luptă” de zi cu zi? Apoi trebuie să se vadă cu ce se ocupă soldatul în timpul liber, ce face și la ce se gândește. Iar acest lucru este simplu: comisiei i se prezintă un program artistic de amatori și o întrecere sportivă. Cu acestea e în regulă.

Poftim și dovezile: cupe, fanioane, stegulețe. Toate acestea sunt pentru sport, pentru activitatea artistică independentă.

Mda, nu e rău în această problemă, dar cum stați cu ordinea interioară, cu respectarea regulamentelor militare? Nici aici nu sunt probleme! Poftim, uitați-vă: gardurile sunt vărute, aleile măturate, ferestrele spălate, paturile sunt alinate și netezite ideal, mai netezite de atât nu se poate!

Crede-mă, cititorule, dacă un comandant de regiment va reuși la toate aceste puncte să fie socotit mai bun decât colegii săi, iar în plus va reuși să ascundă toate infracțiunile și abaterile disciplinare care se fac aproape zilnic, atunci avansarea lui este asigurată. Principalul este să știe să ascundă toate aspectele neplăcute. Iar unui astfel de comandant model i se trec cu vederea și i se iartă tot felul de exerciții și de manevre. Nu acestea sunt importante!

Ca să ieși victorios în întrecerea fără de sfârșit, fiecare comandant, de la cel de companie în sus, trebuie să dețină și artiști, pictori, sportivi, cel mai bine de nivel semiprofesional. Pentru acești oameni s-a găsit în armată un termen special – „suflete moarte”, căci acești meșteri se trec în rândul ochitorilor, trăgătorilor, radiștilor etc., dar se ocupă cu naiba știe ce. Care desenează zi și noapte gazete de perete, care zdrăngăne la chitară, care apără onoarea sportivă a companiei... În funcție de calificarea lor, meșterii se împart în diverse categorii: de companie, de batalion, de regiment, de divizie etc. De exemplu, în fiecare regiune militară s-au înființat batalioane speciale de sportivi. Aici sunt adunați cei mai buni sportivi din regiune. Iar împărțirea batalionului nu e nicidecum militară, ci semimilitară: o companie de jocuri sportive, un pluton de baschet sau o companie de atletism, un pluton de săritori.

Ce poți spune despre acești campioni mondiali și olimpici? Te uiți din ce echipe provin și vezi: ȚSKA și „Dinamo”. Armata și KGB. În KGB este același sistem. Merge „Dinamo” Kiev, de exemplu, peste hotare, iar meciul ar trebui comentat